

fra Epidemier i det sydlige Europa, navnlig i 1884, som førte til, at man efter Forslag af Sundhedskollegiet fik Loven af 30te Marts 1885, som deri er forfæstellig fra Loven af 1880, at den bemyndiger Regeringen til ogsaa over for Kolera at anordne Søkarantæne. Hvad derimod Landgrænsen angaar, indholdes der i Loven af 1885 kun den Bestemmelse, at man kan forordne, at Adgang til Landet kun maa finde Sted ad visse bestemte Veje, og at der paa disse enkelte Steder, hvor Adgang til Landet staa aaben, skal etableres et Løgeesterhyn af de ankomne. Det havde man ikke Hjemmel til i Loven af 1885, og den foreløbige Lov af 1ste September forrige Aar blev altsaa en Nødvendighed, for saa vidt man vilde gaa videre, navnlig til at foretage den fuldstændige Afspørring. I øvrigt vil jeg bemærke, at det jo ingenlunde, som det forekommer mig, at enkelte Talere have forudsat, var for dette alene, at man gav den foreløbige Lov; det var ikke den eneste Grund dertil, men en lige saa vigtig Grund var § 2, nemlig Indførelse af det saakaldte Inspektionsystem. Det var noget nyt, som man slet ikke havde kendt i de tidligere Karantænelove og heller ikke i Loven af 30te Marts 1885. I den store Skynding, hvori det hele gik — det vil erindres, at først den 24de August anerkendte man fra de hamburgske Myndigheders Side, at der var asiatisk Kolera i Byen — søgte jeg først, om man ikke kunne faa et saadant Inspektionsystem etableret med det gode uden at skrive til en ny Lov, men da det af andre Grunde fandtes urigtigt at skrive til den foreløbige Lov, betragtede jeg det som fornuftigt at optage deri de Bestemmelser om Inspektionsystemet, som vare nødvendige og som ikke uden Lov kunde blive rigtig effektive, thi havde man ingen Lovhjemmel, kunde man kun spørge Folk, hvor de vilde hen, og det berøede paa dem selv, om de vilde svare, og man kunde nok skrive til Sundhedskommissionen paa det Sted, hvor de skulde hen, om Tilhyn, men det berøede paa dem selv, om de vilde underkaste sig dette Efterhyn og de Foranstaltninger, der gjorde det effektivt. Derfor indsatte man i den foreløbige Lov af 1ste September en § 2, som gaar ud paa at give den fornødne Sanction til Inspektionsystemet og omgærde dette System med de Straffebestemmelser, som vare nødvendige, for at det kunde blive virkelig effektivt. Den Maade, hvorpaa dette System udførtes, var den, at saa snart den paagældende passerede ind i Landet enten fra Søfiden efter uholdt Karantæne eller over Landgrænsen, efter at have fyldestgjort de Bestemmelser, der gjaldt

for at faa Lov til at komme ind ad den Vej, blev der afkrævet den paagældende Erklæring om, hvor han vilde begive sig hen, hvilket Maalet for hans Rejse her i Landet var, og saa blev det straks ad telegrafisk Vej meddelt Sundhedskommissionen paa dette Sted, at en saadan Person begav sig derhen, og at der i 5 Dage skulde føres Tilhyn med ham. Det var saa Sundhedskommissionens Sag at vælge en Løge til at udføre dette Tilhyn. Mangfoldige Steder i Landet er der ikke noget Valg, idet man vil være henvist til at holde sig til den nærmeste Løge; egentlig kun i Byerne er der Tale om noget Valg i saa Henseende, og Valget maa da, for saa vidt man lægger nogen Vægt derpaa, træffes af Sundhedskommissionen; jeg tror ikke, at andet godt er muligt. Det vil ganske vist i Praksis ofte sige, at det bliver Politimesteren, der altid er til Stede og altid i Funktion værende Medlem af Sundhedskommissionen; thi Sammentaldelse af Sundhedskommissionen i dens Helhed vil tage lang Tid, og den vil næppe synes om at blive bebyrdet med Møde paa Grund af en saadan Sag. Det er altsaa den Maade, hvorpaa Tilhynet iværksættes. — Hvad angaar Straffen for Løgerne, vil, som den ærede sidste Taler bemærkede, almindelig borgerlig Straffelov komme til Anvendelse, for saa vidt det er Embedslæger, men for saa vidt det er almindeligt praktiserende Læger, er der ikke nogen anden Straffebestemmelse, der kan anvendes paa dem, end den, der overhovedet kan anvendes paa praktiserende Læger for Uagtsomhed og Forsømmelighed i deres Funktioners Udøvelse; men naar man vil anse det for nødvendigt i denne Lov at optage særlige Straffebestemmelser derom, skal jeg ganske henstille det; skulde det virkelig være Tingets Dufte, skal det ikke møde nogen Hindring fra min Side. — Hvad Bestemmelsen i § 3 angaar, vil jeg med Hensyn til den bemærke, at det jo er en Bestemmelse, som der naturligvis ikke vil blive Tale om at anvende undtagen under lignende Forhold som dem, der vare tilstede i Efteraaret, nemlig naar Koleraen raser stærkt tæt ved Grænsen, og det kan antages, at det kan have til Følge, at en Del Mennesker, som af den Grund blive arbejdsløse, ville søge herind. Det var jo Tilfældet i Hamborg, og derfor blev det anset for rigtigt at træffe Bestemmelser overfor dem. Det er en Erfaring, at Koleraen navnlig raser i de lavere Samfundsklasser, og det kan vel ikke godt være anerkendes, at de Mennesker ikke have den Opmærksomhed paa sig selv, at de ikke have den Erfaring til at søge Lægehjælp eller den Intelligens, der